

Festivalski #2 & 3
Bilten
/ Festival
Bulletin

international
Nišville
Jazz Theatre
Festival

Dream
Blue
Sanjaj plavo!

3-12. 08. 2018

Photo: Zoran Ćirić

POREKLO NADE MAJE PELEVIĆ

Maja Pelević spada u red naših najinovativnijih savremenih dramatičara, čija su dramska dela prevedena na engleski, francuski, nemački, ruski, norveški, poljski, slovački, češki i ukrajinski jezik. Pored nagrade Slobodan Selenić za najbolju diplomsku dramu i nagrade Borislav Mihajlović Mihiz za dramsko stvaralaštvo, Maja Pelević dvostruka je dobitnica Sterijine nagrade za komade *Možda smo mi Miki Maus* i *Pomorandžina kora*. Intervju sa dramskom spisateljicom vođen je nakon igranja predstave „Bolivud“ narodnog pozorišta iz Beograda na ovogodišnjem Nišville Jazz Theatar festivalu.

Vaša predstava imala je večeras izvanredan prijem – niška publika prepoznala je njene vrednosti i nagradila je aplauzima na otvorenoj sceni, ali i ovacijama na kraju. Da li ste vi kao kreativni tim, s obzirom na tematske preokupacije „Bolivuda“, bili svesni da gostujete u gradu sa mnogobrojnim romskim stanovništvom, gradu uništene industrije i potpune dominacije multi-nacionalnog kapitala?

Apsolutno sam toga bila svesna i zato mi je jako bilo drago što će naša predstava gostovati ovde, jer generalno, veoma mi se dopada što je Nišvil pokrenuo ovu vrstu pozorišnog programa, tim pre što smatram da odabir ove predstave nije imao veze samo sa tim što je predstava muzička, što je u neku ruku ideja festivala, već zato što može da korespondira sa Nišom kao gradom. Što se tiče urušene industrije i dominacije stranog kapitala, to nije slučaj samo u Nišu, nego je to sudbina mnogih gradova u Srbiji. Konkretno, ova predstava je inspirisana Suboticom, kao malim gradom na granici, ali s druge strane, Subotica je samo jedan u nizu gradova koji su u tranzicionom periodu na ovakav način opustošeni, a građani dovedeni u situaciju da žive na ivici egzistencije.

Vaš dramski, ali i vaš scenski tekst, budući da ste vi i režirali predstavu, prožima jedan snažan i nedvosmislen ironijski diskurs. Ima li negde nade na kraju tog diskursa ili smo konačno dovedeni u situaciju da jedino što stvarno možemo jeste da se podsmevamo sami sebi?

Ja iskreno mislim da se mi u ovom trenutku nalazimo u jednoj vrlo teškoj situaciji, jer smo prinuđeni da prihvatamo beznađe kao neku vrstu izlaza, odnosno da je vreme da pokušamo da stanemo i da osmotrimo situaciju kakva jeste. Smatram da je vreme da shvatimo kako je nemoguće više krpiti rupe u ovom sistemu, što smo pokušavali godinama unazad na ovim prostorima, nego da će promene koje dolaze morati da budu mnogo radikalnije, a za takve promene, na žalost, potrebno je vreme. Da bismo uopšte mogli da osmislimo neku bolju budućnost i bili u stanju da prestanemo da budemo samoironični, te da predemo sa reči na dela, mislim da ćemo morati da dobro promislimo čitavu situaciju i da imamo mnogo strpljenja. Možda naše generacije neće dočekati to „bolje sutra“, ali ćemo mi ipak morati na tome da radimo – to je ono što je možda najbeznađejnije. S druge strane, nije svako vreme ono koje donosi revolucionarne promene, na žalost, bojim se da će ovaj sistem kakav jeste morati u potpunosti da se uruši, a da će zato biti potrebno mnogo više vremena nego što smo mi u ovom trenutku spremni da prihvatimo.

Vaši dramski junaci provode vreme u apsurdnom stanju stalnog iščekivanja. Nismo li mi uvek čekali nešto što više liči na čudo izazvano spolja, nego na zbir naših realnih trenutnih mogućnosti?

To je jedna sasvim specifična situacija, jer sa jedne strane sve vreme slušamo neku vrstu obećanja i to posredstvom medijske industrije koja može da izvrće celu stvar tako da sve izgleda tako kao da je sve bajkovito i lepo, dok sa druge strane postoje stvari koje ne vidimo nigde – ljudi koji se nalaze u najtežim mogućim egzistencijalnim situacijama. U tom smislu je i zanimljivo to poredenje ovog našeg podneblja sa Indijom, sa njihovim sistemom kasti, jer tamo zaista postoji velika razlika između bogatih i siromašnih, koja je postala toliko apsurdna da u jednom kraju prelazite ulicu i time pređete iz totalnog bogatstva u totalno siromaštvo. Mi se sve više približavamo toj vrsti kapitalizma, ali toga nismo baš u potpunosti svesni, već verujemo da je ova tranzicija koju preživljavamo onakva kakvu nam je prikazuju televizija i mediji – tranzicija ka boljoj budućnosti. Zato smo sve vreme u iščekivanju nečega što ne znamo ni kako izgleda. Ta mitska Evropa, kojoj mi težimo, počela je i sama da se raspada i da pokazuje na koji način se deli na Sever i Jug i kako se tretiraju određene zemlje unutar same Unije. Čini mi se da mi iščekujemo nešto što je odavno prestalo da postoji.

Da li je logično što tu i takvu vašu misaonu strukturu prate stih, song i džez muzika sa scene? Hoćete li nastaviti da, uslovno rečeno, brehtovski postavljate stvari u teatru?

Ovo je nešto čime sam se ja i ranije bavila, jer sam oduvek volela da eksperimentišem sa muzičkim pozorištem. Puno sam radila sa kompozitorom Anjom Đorđević, koja je komponovala muziku za ovu predstavu, ali je ovo prvi put da smo, čini mi se, uspeli da postignemo to neko jedinstvo teksta i muzike, gde zapravo muzika postaje integralni deo predstave. To nije mjuzikl u pravom smislu reči, već nešto između kabarea, mjuzikla, priredbe, nešto što je žanrovski neodređeno i to je ono što mene u pozorištu najviše i zanima – ispitivati načine na koje pozorište može da korespondira sa današnjim vremenom, a da to nije u nekim već oprobanim žanrovima i formama. Današnje vreme, kakvo jeste šizofreno i samo je sastavljeno od različitih i nespajivih objekata, te ne može ni da bude prikazano u žanrovski „čistom“ pozorištu. Bilo mi je zanimljivo istraživanje nečega što bi moglo da opiše ovo vreme i formom, a ne samo sadržinom.

Reč je dakle o sasvim određenoj sinkretičkoj formi koja odgovara i duhu Nišville Jazz Theatre festivala? Možemo li da vas – sa ovakvim i sličnim eksperimentima – očekujemo i narednih godina?

Apsolutno. Ja bih iskreno bila srećna i nadam se da ću imati prilike da u budućnosti sa nekom novom predstavom ponovo budem vaš gost.

MAGIJA ŽENSKIH GLASOVA

„Sve o Moro“

Muzički teatar „Polifoni glasovi“, Marselj, Francuska

Doživljaj predstave-koncerta „Sve o /žani/ Moro“, koji izvode tri fascinane žene, Brižit Sirla, Eleonor Bovon i Mari Turnemuli/ može se uporediti sa ushićenjem, koje pozorišni gledalac doživljava kad događanje na sceni „pređe rampu“ i sva čula uživaju, kao da je u pitanju gnadiozni, totalni teatar. Do tančina promišljena, predstava-koncert polifonog pevanja, posvećena „slobodnoj ženi“, slobodnom ljudskom biću, bolje rečeno, slavnoj francuskoj glumici i šansonjerki, Žani Moro, spoj je vrhunskog performerskog umeća, besprekornog polifonog ševanja i teatarske magije, koja pripada samo onima koji su, jednostavno rečeno, za scenu rođeni i pripadaju joj čitavim svojim bićem. Nišvil Džez Teatar nam je, u nešto više od sat vremena, priredio uživanje, zbog koga mlade generacije ostaju zauvek poklonici i obožavaoci pozorišta koje, neophodno je, izlazi iz svojih aristotelovskih okvira u postaje bitan deo gledaočevog životnog i umetničkog iskustva.

Zahvaljujući neverovatnom trudu umetničke direktorke teatarskog festivala i njenog tima, složene asocijacije poetskog teksta umetnica iz francuskog muzičkog teatra „Voix Polyphoniques et l Appel de la Sirene“ su, prevedu na naš jezik, do tančina doprle do nas. Duhovito, literarno, dramski, muzički, ovaj tekst je, iz replike u repliku, iz pesme u pesmu, ispričao i konflikt, a i razrešenje večite ljubavne igre, koja ne podrazumeva samo partnera, nego i radost prema životu samom. U stalnom dijalogu, što sa nezaboravljenom, večnom Žanom Moro, što sa rediteljima, stvaraocima, umetnicima, izgubljenim ljubavima, emotivnim izdajnicima, a i herojima, Brižit, Eleonor i Mari, svirajući na vilončelu, harmonici i violini i svojim glasovima, otvarajući potpuno nove teatarske prostore, uvele su nas u magiju, iz koje nema izlaza. Mora se zauvek ostati u njoj!

Zbog toga postoji ovaj festival. Bravo!

Dragana Bošković

Dragana Bošković

ŠARM POTLAČENIH

„Bolivud“

tekst i režija Maja Pelević
Narodno pozorište, Beograd

Jedna od značajnih srpskih spisateljica, Maja Pelević, režirala je u Narodnom pozorištu svoj mjuzikl, „Bolivud“, poigravajući se popularnom kulturom, fenomenom današnjice, koju je, napokon, i Endi Vorhol promovisao.

To što u grad na granici (Niš?) dolazi „cirkus“, u vidu bolivudske (ime za „holivudske“ filmske hitove u Indiji) produkcije, i što glumci i upravnica lokalnog teatra u tome vide šansu da, pokazujući svoju priredbu, uvećaju šansu da se pojave u hit filmu (što je mnogo puta trošeno na sceni), nije najvažnije u nameri autorke, da postavi ogledalo pred gledalište, i to ne iskrivljeno, nego pravo. Nema ga u smišljeno kič scenografiji (Igor Vasiljev), nego je ono mentalno, iz mentaliteta. Glumci se spuštaju do neslućenih dubina poltronstva, da postanu „vidljivi“ indijskom producentu, a posle i nemačkom, kad Bolivud ode iz njihovog malog grada. Miloš Đorđević, jedan od glavnih likova ovde, povremeno, „preigrava“ tu često viđenu manu, veličinu bez pokrića. Ovaj glumac, koga reditelji rado uzimaju u komički žanr, jer ima pokriće za svoje antijunake, redovno time zaslužuje dragoceni „gorki smeh“ gledališta. Takođe i Pavle Jerinić, koji izrasta u autentičnog komičara, poznajući, u ulozu mladog Rom, tačnu granicu dobrog ukusa i persiflaže. U ulozu direktorke teatra, Danijela Ugrenović, lako i spontano, sa šarmom viđenih direktorki, odsustvo moralnih principa igra sa rutinom malog šrafa u velikoj vlasti. Jelena Đokić je standardno uverljiva, ne izlazeći iz okvira dosadašnjih uloga. Od dve mlade glumice, Suzana Lukić je imala malo „jači“ zadak, da ispolji i neku istinitu emociju u „treš“ žanru, i dobro je to kanalisala, a najmlađa, Bojana Đurašković, hrabro i vešto se nosila sa veličinama na sceni, kao neki kabaretski zvrk, koji i igra, i komentariše, i zapliće, i skreće pažnju na zaista odlične delove predstave, kao što su muzika (Anja Đorđević) i ekspresivni živi orkestar na sceni (Nevena Pejčić, Aleksandar Solunac, Danilo Tirnanić).

Autorski projekat Maje Pelević, persiflaža nostalgije za izgubljenom dobrotom, lepotom, mladošću, toplinom (o čemu govori i završni song), mapirao je kako zanimljiv žanr predstave, tako i problem, ne-kulturu, koji je, nažalost, suviše složen za ovu komediju, koja bi, moguće, bila slojevitija u rukama iskusnijeg reditelja. Svejedno, ova predstava je dragoceno, retko otrežnjenje od niskih /pozorišnih/ strasti. Nišvil Džez Teatar, na sreću, ima tu lepu osobinu – da se veliko umeće u teškom, muzičkom žanru pokazuje u svojoj izvornoj formi. U teatru, koji ovaj festival mapira, ne samo da se aktuelnost i umetnički značaj odmah detektuju, nego se sve odvija pred mnogim svedocima – zahvalnom, odnegovanom na Nišvil Džez festivalu – niškom publikom!

CRY YOU ONE

ILI NAGONSKI POKUŠAJI
OTKRIVANJA NEDOKUČIVOG

Mondo Bizarro je performativna trupa iz Nju Orleansa, koja je u poslednjih 14 godina činila krajnje smeke eksperimente u interdisciplinarnim sferama predstavljačkih umetnosti, negujući kreativna partnerstva u lokalnim, nacionalnim i međunarodnim zajednicama. Ovi višestruko nagrađivani inovatori u oblasti performansa osmišljavaju i realizuju mnoštvo maštovitih projekata orjentisanih na promišljanje umetnosti kao univerzalnog komunikacijskog koda. Njihov angažman ne zazire od mnogobrojnih formi fizičkog teatra u kome se po potrebi računa i na obavezno prisustvo empirijskog gledaoca, zatim velikih festivala realizovanih u saradnji sa širokim krugom partnera, pa sve do filmske produkcije i oblasti koju sami nazivaju „digitalnim pripovedanjem“.

Predmet njihovog interesovanja može biti bilo šta – od močvarnih predela Lujzijane do niz fragmentarnih maštarija o letenju (projekat Flight). Svoj nastup grupa ArtSpot Productions i Mondo Bizarro zasniva na sinkretizmu scenske prezentacije – koriste performere kao „aktivirane“ mašine, živoj glumačkoj igri pridružuju filmske projekcije, nezaobilazne songove, pa i akrobatiku u pojedinim scenama. Niška promocija ove neobične konceptualne grupe zadržala je osnove njihove poetike – delo postoji u fragmentima i prezentuje se putem kolažnih postupaka, a osnovni elementi takvog prosedea jesu napevi (songovi), delovi tekstualnih prelozaka, začudni vizuelni efekti, živa muzika i kretnja u ničim omeđenom dramskom prostoru.

Cry You One je projekat koji je na ovogodišnjem Nišville Jazz Teatar Festivalu močvare Luizijane zamenio mistikom Niške tvrđave, forisirajući svoj outdoor performance koji kroz emotivnu prizmu umetnika i publike aktivno uključene u izvođenje, prodire u samu suštinu datog prostora, otkrivajući veze između prirode i njenih zakona s jedne i čoveka s njegovim nagonima s druge strane. Ova neobična grupa posvećenika koja putem dekonstrukcije likova, fragmentacije strukture i isticanja ideja koje su inspirisane pre svega primarnim nagonima, ali i mitskim matricama (maska), pokazuje potrebu da transcedira i na taj način bude zaštićena od svakovrsnih prirodnih i društvenih nepogoda, ili kako bi oni sami to formulisali – ovozemaljskih nemira. Pored rediteljke Kathy Randels, vredni pomenuti i ostale članove ove netipične performativne grupe: Will Bowling, Rebecca Mwase, Hannah Pepper-Cunningham, Pam Roberts, Lisa Shattuck i Nick Slie.

Dejan Petković

LOGIČNA SIMBIOZA

ILI ENERGIJA VROOMA
NA NIŠVILLE JAZZ THEATRU

U našim uslovima i kulturnim okvirima Vroom već dugo predstavlja specifičan muzičko-scenski fenomen čije se delovanje ne ograničava na muzičku, tačnije elektro-rock produkciju, već se prostire i na oblasti performativnih (i drugih srodnih) umetnosti. Osnovana pre više od dvadeset godina, grupa Vroom uspela je da se preporuči respektabilnim portfolijem – više stotina evropskih nastupa, počev od underground klubova, koncertnih prostora svih nivoa i opsega, pa do specifičnih multimedijalnih i pozorišnih festivala. Ono što posebno karakteriše rad ove male, ali neobične i prepoznatljivo energične beogradske kreativne industrije, jeste angažman na polju komponovanja za pozorište. Do ovog trenutka, Vroom je realizovao preko pedeset pozorišno-muzičkih projekata, od kojih je u nekima i nastupao, a među najpoznatije takve vrste svakako spadaju angažmani u predstavama Kokana Mladenovića – „Kosa“ (2010) i u novije vreme „Jami distrikt“ (2017). Vroomovci su dobitnici brojnih priznanja, od kojih posebno izdvajamo Sterijinu nagradu za najbolju originalnu scensku muziku.

Njihov nastup ideo je svežinu i očekivanu rok dinamiku u ovogodišnji Nišville Jazz Theatre festival, na zadovoljstvo pretežno mlade populacije, koja u muzičkim i scenskim angažmanima Vrooma očigledno prepoznaje i odobrava jedan muzički aspekt više, a to je aktuelnost elektronske-rok komponente i angažovanost teksta, koga takođe potpisuju članovi ovog benda. Po svom opredeljenju i estetici, Vroom se simbiotički odnosi prema koncepciji Nišville Jazz Theatre festivala. Oni ne samo da ne skrivaju delove svog poetičkog credo-a, već otvoreno naglašavaju kako su elementi performansa koji se izgrađuju više putem muzičkog nego scenarističkog ili dramaturškog narativa, osnova njihovog nastupa. Dakle, ono čime su u stanju da dugo drže pažnju publike i manipulišu njenim doživljajem, više je emotivni nego racionalni gestus, poput erotizma, što je istovremeno i naziv njihovog poslednjeg albuma promovisanog juna ove godine. Nije preterano očekivati da će estetička i recepcijska veza jednog scensko-muzičkog festivala kao što je Nišville Jazz Theatre i melanžirani performativni grupi Vroom u budućnosti rezultirati još uzbudljivijom i kreativnijom simbiozom.

Dejan Petković

LINAS MARIUS ZAIKAUSKAS, Litvanija

Predsednik žirija
Drugog Nišvil Džez
Teatar Festivala

Linus /1962./je reditelj, koji vrlo često radi velike muzičke produkcije, bilo da su muzičko dramski spektakli, bilo kao operne režije. Diplomirao je Režiju muzičkog pozorišta, na Konzervatorijumu „Rimski Korsakov“, u Sankt Peterburgu. Postavio je na scene Rusije, Poljske, Rumunije, Litvanije, Ukrajine i Turske oko 60 produkcija i dramskih predstava, koje su učestvovala na mnogo ruskih, azijskih i evropskih festivala.

Linus Zaikauskas je bio Umetnički direktor Ruskog dramskog teatra u Viljusu, glavnom gradu Litvanije, kao i direktor Teatra Povšehni i direktor Međunarodnog pozorišnog festivala „Vitold Gombrovič“ u poljskom gradu Radoma. Od 2007. do 2010. godine, bio je Glavni reditelj teatra „Stari dom“ u Novosibirsku, a potom dolazi na čelo Akademskog teatra „Naum Orlov“, u ruskom gradu Čeljabinsk. Nakon toga, preuzeo je dužnost Direktora drame teatra „Gončarova“, u gradu Uljanovsk, na Volgi. Potom se vratio u rodni grad Panevežis i postao Umetnički direktor najstarijeg litvanskog Teatra „Miltinisa“.

Kao predavač, bio je profesor na Muzičkoj akademiji u Litvaniji, na Konzervatorijumu u Panevežisu i na Jejlu, u Sjedinjenim državama, a u Varšavi, Poljska, predavao je, na Visokoj školi žurnalizma, „Žanr i jezik reklame“.

Svojim najboljim režijama smatra predstave po delima Šekspira, Čehova, Kantora, Handkea, Viripaeva, Vilkvista.

Dva puta je učestvovao na Međunarodnom festivalu „Slavija“ u Beogradu, 2012. godine, sa predstavom „Osećanja“, po delima Čehova i ove, 2018. godine, sa predstavom „Hamletovi snovi“, savremene spisateljice, Nine Mazur. U teatru grada Vladimir, u Rusiji, nedavno je postavio „Ženidbu“ Gogolja, u kojoj sve likove, i muške, i ženske, igraju žene.

„Kao reditelj, kome su specijalnost muzičke predstave (iako mnogo radim i isključivo dramske), mislim da bi trebalo uvesti pravilo – da svaki pozorišni reditelj mora, bar jedanput, da uradi i muzičku predstavu, na primer, operu“, kaže Linus Zaikauskas, na ulazu u Kazandžijsko sokače, u Nišu, gde je došao iz šetnje po tvrđavi, kojom je fasciniran. „To je, mislim, neophodno zbog naše, rediteljske, imaginativne higijene! Ti

u režiji predstave, kojoj je muzika dramaturgija, nemađ toliko sredstava, da obojiš likove, niti da kreiraš tempo-ritam dramske radnje. Svoju maštu moraš da usmeriš na detalje, da bi ono, što muzika zadaje, bilo kreativno pokazano. Na primer, ti iz Šekspira možed da štrihuješ scenu. Iz Mocarta – jednostavno, ne možeš!... Druga otežavajuća okolnost je, što u muzičkoj predstavi akteri nisu tako dobri glumci, kao u dramskom teatru. Reditelj mora mnogo više da ih vodi, da bi postigli, osim pevačkog, i dramski efekat.“

Naš gost svakoga dana šeta Nišem, jer ga „višak istorije“ u ovom gradu vrlo zanima. Od nas, srpskih prijatelja i kolega, doznao je, tokom mnogih godina druženja i saradnje, dosta pojedinosti o srpskom pozorištu i uslovima u kojima ono opstaje. Učestvovao je na festivalu „Slavija“, gledao je, prošle godine, kao gost, „Na Drini ćupriju“ Kokana Mladenovića, na „Pozorišnom proleću“, u Šapcu.

„Teatar u Srbiji opstaje i postiže uspehe na festivalima, uprkos krizi. Mislim da je potrebno da se više povezujemo, i da radimo u koprodukcijama, kako bi se naše kulture, dramska književnost, teme i pogledi na svet isprepletali na sceni“, kaže Linas. „Nadam se da će Nišvil Džez Teatar nastaviti sa svojim energičnim nastupom, jer je jedinstven i daje uvid u svetsku produkciju predstava, koje su i multizanrovske, i multimedijalne, i svima razumljive i pristupačne. Muzika, a naročito džez su krovotok svakog strasnog bića. Hvala Maji Mitić i Ivanu Blagojeviću, što su mi omogućili zadovoljstvo da upoznam ovaj festival i ovaj divni grad!...Voleo bih, naravno, da radim ovde i spreman sam da predložim neke projekte, koji bi mogli da se urade u saradnji sa pozorištima u Rusiji, Ukrajini, Poljskoj, Rumuniji, Turskoj, jer su to zemlje sa kojima i dalje saradujem. Voleo bih da radim ovde ruske pisce, Čehova na primer, kao muzički teatar. I to ću predložiti ovdašnjem Narodnom pozorištu.“

Dragana Bošković

Najava današnjih predstava

China

THE LEGEND OF THE WHITE LADY

Mesto / Venue Narodno pozorište Niš
Datum / Date 6.8.2018.
Vreme / Time 20:00
Karte / Tickets 500 rsd -2 karte 700 rsd

Direction : Xiao Ying
Performers : Xiao Lu, Tian Xiwei, Fang Yangfei, Liang Guodong, Zhao Jingyi, Luan Xiaojun, Zhang Jingfen, Wang Ke, Wang Zixuan

SHANGHAI THEATRE ACADEMY, KINA

je prestižna akademija za performativne umetnosti na Azijskom kontinentu. Našli se u Sangaju, Kina, osnovana je 1945. Njihov moto je **ekskluzivnost, superiorna perfekcija i lepota**. To je škola elitnog obrazovanja sponorisana od Ministarstva Kulture Narodne Republike Kine i Grada Sangaja. Ovi mladi profesionalci koji svoje školovanje zbog zahtevnosti tehnike, kineska opere, kreću sa ranim učenjem, dakle od 12-18 godine, nastavljaju školovanje još 4 godina na ovoj Akademiji. Imaćemo priliku da vidimo upravo stasale profesionalce koji neguju rad na nacionalnim resursima kombinovanim sa savremenim teatrskim izrazom.

THE LEGEND OF THE WHITE LADY

Legenda o Beloj dami je kineska legenda i istražuje temu istinske ljubavi i mogućnosti večnog trajanja. Bela zmija, koja se pretvara u mladu ženu, udaje se za XU Xiana, čoveka. Nakon nekoliko godina, XU Xian je veoma star, a Bela zmija ne, jer je besmrtna – Može li još uvek da ga prepozna? Predstava istražuje sve mogućnosti fizičkog izlaza u pokretu i glumi kroz poetiku oba. U predstavi se koristi savremena i tradicionalna muzika, elementni fizičkog teatra, monolog, Kineske tradicionalne opere i savremenog plesa.

Romania

MAGIC NACIONAL

Mesto / Venue Amfiteatar
Datum / Date 6.8.2018.
Vreme / Time 21:00

Direction : Ion Caramitru
Performers : Anca Sigartau, Tania Popa, Medeea Marinescu, Marius Manole, Istvan Teglas, Eduard Adam, Lary Giorgescu, Emilian Marnea, Petre Ancuta, Florin Calabogiu, Aylin Cadir, Emy Dragoi, Bianca Dragoi, Alessia Dragoi, Ion Dragoi, Lucian Maxim, Raluca Florentina Dragoi, Robert Cina, Ciobanu Emilian Ionut, Ato Kawara

NARODNO POZORIŠTE BUKUREŠT

Sa tradicijom od preko 160 godina, "L. Caragiale" Narodno pozorište Bukurešta je značajna institucija za rumunsku kulturu, istinit nacionalni i kulturni brand, istovremeno jedan od glavnih pokretača slike Rumunije. Mnoge generacije sjajnih glumaca su se razvijale i razvijale na sceni Narodnog pozorišta.

"MAGIC NATIONAL"

Otkriće Edith Piafa, majstorskog glasa Anke Sigartau, susrećemo se sa Tanjom Popom u strastvenim fragmentima iz velikog ruskog repertoara, a atmosfera međurasnih različitosti Bukurešta, odjekivače iz romana koje će misteriozno izgovarati Alin Cadar. Medeea Marinescu i Marius Manole predlažu umetničku odiseju, koja će nas dovesti do sveta muzike, koja greje srce i sapuće reči.

Istvan Teglas, Eduard Adam i Lari Giorgescu pričaju priču o životu i umetnosti, bez reči. Najmlađi glumci, Emilian Marnea, Petre Ancuta i Florin Calabogiu će vas iznenaditi najkraćim, najzanimljivijim, koncertom sa najvišim ritma, gde su za svoje partnere iskoristili nekoliko desetina instrumenata. Domaćini i reditelji večeri je Ion Caramitru, koji obećava muzičko iznenađenje. Bice prisutni živahni i optimistični ritmovi Emy Dragoi, kralja džez.

NATIONAL THEATRE BUCHAREST, J.L. CARAGIALE

With a tradition of over 160 years, the "L. Caragiale" National Theatre of Bucharest is a landmark-institution for Romanian culture, a true national and cultural brand, at the same time one of the main image generators of Romania. Many generations of bright actors have grown and evolved on the stage of the National Theatre.

"MAGIC NATIONAL"

They shall discover an Edith Piaf, masterfully sung by Anca Sigartau, they shall reencounter Tania Popa in passionate fragments from the great Russian repertoire and the air of inter-war Bucharest shall echo from the romances, mysteriously uttered by Aylin Cadar. Medeea Marinescu and Marius Manole propose an artistic odyssey, which shall detach us from the deafening, daily routine and shall lead us to the world of heart-warming music and whispered words. Istvan Teglas, Eduard Adam and Lari Giorgescu shall narrate stories about life and art, beyond words. The youngest actors, Emilian Marnea, Petre Ancuta and Florin Calabogiu shall surprise you with the shortest, merriest, most rhythmical concert, where they took a few dozen instruments as partners. The host and director of the evening is Ion Caramitru, and he promises us a musical surprise in his interpretation. Lively and optimistic rhythms invented by Emy Dragoi, King of Jazz.

3.8.**glavni program**

19:00 Oficirski dom

Apres izložba Nemanje Maraš

19:30 Oficirski dom

Opening / Otvaranje

20:00 Ulaz u tvrđavu

Orfeus & Eurydice Omma Studio, Heraclion Crete, Greece
Režija : A. Diamantis - Welcome stg.

21:00 Amfiteatar

Blue Elephant Egipatian Modern Dance Company/
Cairo Opera House, Egypt**Režija : M. A. Gomaa - Amfiteatar**

22:30 Jazz muzej

Luisiana Sound

concert / koncert

4.8.

12:00 Press centar

Press konferencija

12:30 Jazz muzej

Razgovor umetnika

Ulični teatar i neverbalna komunikacija

15:00 Oficirski dom

Workshop / Radionica

ArtSpot, SAD, muzika i teatar

18:00

20:00 Narodno pozorište

Bollywood

Narodno Pozorište Beograd, Srbija

Režija: M. Pelević

21:00 Amfiteatar

ErotizamGrupa Vroom, Srb - **Koncept: M. Grubić**

22:30 Oficirski dom

My Louisiana Love film**5.8.**

12:00 Press centar

Press konferencija

12:30 Jazz muzej

Razgovor umetnikafilm i muzika kao inspiracija
za pozorišnu predstavu

15:00 Oficirski dom

RadionicaTehnike Kineske opere -Xiao Ying, Vice Dean,
Associate Professor of Shanghai Theatre Academy

18:00

19:00 Salon 77

Cry you one Artspot Productions and Teatar Mondo Bizarro,
New Orleans, USA - **Režija: K. Randels**

21:00 Amfiteatar

Tout Moreau Voix Polyphoniques & L'Appel de la Sirene,
Marseille, France - **Režija: Voix Polyphoniques****6.8.**

12:00 Press centar

Press konferencija

12:30 Jazz muzej

Razgovor umetnikastrategije opstanka i
razvitka savremenog teatra

13:30

15:00 Oficirski dom

Radionica

Brigitte Ciria - Voix Polyphoniques, France

18:00

19:00 Most kod tvrđave

Flashmob Pevajmo Zajedno

20:00 Narodno pozorište

Legend of Lady WhiteSTA, Shangai, China; **Režija: X. Ying**

21:00 Amfiteatar

Magic National Teatru Național „L. Caragiale” București, Romania
Režija: Ion Caramitru**7.8.****prateći program**

20:00 Amfiteatar

CrossroadsStreet Company, Sofia, Bulgarija;
Koreografija: A. Gavrilova, P. Milanov**8.8.**

20:00 Most kod tvrđave

DodirNeptun Kujna, Srbija - **Režija: K. Š. Marić****9-12.8.**

18:00 Amfiteatar

Predstave za decu

9.	Iza duge	ID CO
10.	Zemlja Dembelija	ID CO
11.	Will it be	Ability
12.	Crvenkapa	Pepino

NIŠVILLE

INTERNATIONAL JAZZ FESTIVAL